

Chulalongkorn Medical Journal

Volume 35
Issue 7 July 1991

Article 1

7-1-1991

แพทย์กับการบริหาร

Bodi Dhanamun

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

Dhanamun, Bodi (1991) "แพทย์กับการบริหาร," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 35: Iss. 7, Article 1.
Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjournal/vol35/iss7/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

แพथย์กับการบริหาร

บตี ธิณะมัน*

อาชีพแพथย์ เป็นอาชีพหนึ่งในอีก ๆ หลายอาชีพที่จำเป็นจะต้องทำงานร่วมกับบุคคลอื่นอีกเป็นจำนวนมาก เป็นต้นว่า คนไข้ ญาติคนไข้ เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในที่มงาน ตั้งแต่คนงาน พนักงานผู้ช่วย ผู้ช่วยพยาบาล เจ้าหน้าที่ธุรการ พยาบาล แพทย์ด้วยกันเอง และผู้ร่วมงานอื่น ๆ อีกมากมาย ดังนั้นการทำงานจะดำเนินก้าวหน้าไปได้ด้วยดีหรือไม่ จะสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์หรือไม่อย่างไรนั้น ย่อมจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ระบบการทำงาน การทำงานเป็นทีม การมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน การมีมนุษยสัมพันธ์ การมีความรู้ความชำนาญในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการบริหาร แพทย์ทุกคนโดยตำแหน่งหน้าที่ และความรับผิดชอบแล้วจะต้องรับหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือผู้นำในกลุ่มบุคคลเหล่านั้น ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่แพทย์ทุกคนจะต้องเกี่ยวข้องกับการบริหารไม่มากนักน้อย ฉะนั้นแพทย์ทุกคนควรมีความรู้เรื่องการบริหาร ในอดีตมีแพทย์จำนวนมากมีความเห็นว่าการบริหารนั้นเป็นการใช้สามัญสำนึก (Common sense) จึงไม่จำเป็นจะต้องได้รับการศึกษาอบรมเพิ่มเติม อีกทั้งสามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์การทำงาน นอกจากนี้

นั้นแพทย์ส่วนใหญ่ก็มีมุมมองที่ปราดเปรื่อง มีความสามารถในการเรียนรู้ และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (Active learning) และปัจจุบันตำรับตำราทางด้านการบริหารก็มีให้ค้นคว้ามากมาย แต่เท่าที่ผ่านมามองเห็นได้ว่า แพทย์ที่ประสบความสำเร็จทางด้านการบริหารจริง ๆ จะมีจำนวนน้อย อีกทั้งแพทย์บางส่วนอาจก่อให้เกิดปัญหาหรือเป็นอุปสรรคทางด้านการบริหารด้วย (ถ้าเป็นการบริหารในกลุ่มแพทย์ด้วยกัน) ทั้งนี้เพราะแพทย์ส่วนใหญ่มักจะมีเชื่อมั่นในตนเองสูง ซึ่งก็เป็นคุณลักษณะที่ดี แต่ในการทำงานร่วมกันนั้นควรจะ ต้องมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายร่วมกัน ถ้าทุก ๆ คนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ไม่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นก็จะทำให้การบริหารเป็นไปด้วยความลำบาก อุปสรรคต่าง ๆ เหล่านี้สามารถที่จะได้รับการแก้ไขหรือบรรเทาลงได้บ้างไม่มากนักน้อย ถ้ากลุ่มแพทย์เรามีความรู้หรือมีความสนใจที่จะศึกษาฝึกอบรมเพิ่มเติมในด้านการบริหาร และนำสิ่งที่ได้เรียนรู้เหล่านั้นไปปฏิบัติก็จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและหน่วยงานอย่างสูง เป้าหมายสุขภาพดีถ้วนหน้าเมื่อปี 2543 ก็คงไม่ไกลเกินเอื้อม